

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 892/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátom JUDr. Štefanom Mišovičom, advokátska kancelária, Jána Mrvu 22, Nitra, vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených v čl. 5 ods. 3 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. Tp 38/2015 a jeho uznesením z 18. decembra 2015 a postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tpo 83/2015 a jeho uznesením z 22. decembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. januára 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv zaručených v čl. 5 ods. 3 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“)

v konaní vedenom pod sp. zn. Tp 38/2015 a jeho uznesením z 18. decembra 2015 a postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tpo 83/2015 a jeho uznesením z 22. decembra 2015.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný za prečin krádeže v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 122 ods. 2 písm. a) a ods. 3 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) spáchaného spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona.

3. V uvedenej veci bol sťažovateľ uznesením okresného súdu sp. zn. Tp 36/2015 z 13. novembra 2016 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Tpo 77/2015 z 2. decembra 2015 vzatý do väzby z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

4. Na návrh Okresnej prokuratúry Piešťany (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. Pv 821/15/2204-31 z 27. novembra 2015 okresný súd uznesením sp. zn. Tp 38/2015 z 18. decembra 2015 rozšíril väzbu sťažovateľa aj o dôvod uvedený v § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

5. Sťažnosť sťažovateľa proti tomuto rozhodnutiu krajský súd uznesením č. k. 6 Tpo 83/2015-43 z 22. decembra 2015 zamietol.

6. Sťažovateľ je presvedčený, že okresný súd a krajský súd porušili jeho základné práva a to tým, že

„- dôvody väzby boli zmenené na základe len podania obv. [REDAKOVANÉ] ktoré ani nebolo napísané jeho rukou a nemáme vedomosť, či to aj obv. [REDAKOVANÉ] podpísal. Súd nevyhovel žiadosti obv. o výsluch aj obv. [REDAKOVANÉ] kde by súd zistil, kedy a akým spôsobom bol [REDAKOVANÉ] ovplyvňovaný [REDAKOVANÉ], aby zmenil výpoveď v prospech obv. [REDAKOVANÉ]

- Súd neskúmal dôvod pohnútok jednak obv. [REDACTED] a jednak obv. [REDACTED], že prečo by mal obv. [REDACTED] ovplyvňovať obv. [REDACTED], keď obv. [REDACTED] sa k činom v uznesení o vznesení obvinenia v celom rozsahu priznal pred ako aj po vznesení obvinenia.

- Okresný súd a tiež Krajský súd ako súd sťažnostný nezobral do úvahy sťažnosť obv. [REDACTED] proti uzneseniu o zmenu dôvodov väzby a ani túto sťažnosť Okresný súd v Piešťanoch nezaslal sťažnostnému súdu do Trnavy.

- Zápisnica z výsluchu obv. [REDACTED] bola obhajcovi zaslaná až dňa 23. 12. 2015 a obhajca pri spracovaní sťažnosti nemohol vytknúť vady výsluchu pred okresným súdom v Piešťanoch. “.

7. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tpo/83/2015 zo dňa 22. 12. 2015 a Okresný súd v Piešťanoch v konaní pod sp. zn. Tp/38/2015 zo dňa 18. 12. 2015 porušili

1. 6 ods. Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR tým, že v konaní proti sťažovateľovi nekonali nestranne, lebo sa nevyporiadali s argumentmi obhajoby pokiaľ ide o nezákonnosť výsluchu a dôvodnosť väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku, čím zapríčinili, že jeho záležitosť nebola spravodlivo a zákonne rozhodnutá.

2. [REDACTED] Ústavný súd priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume určenom súdom, ktorú je Krajský súd v Trnave povinný vyplatiť advokátovi JUDr. Štefanovi Mišovičovi do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezov Ústavného súdu.

V prípade, že Ústavný súd SR rozhodne nálezom, že boli porušené základné práva sťažovateľa, ako je vyššie uvedené navrhujem,

1. aby Ústavný súd SR podľa § 56 ods. 2 zákona o Ústavnom súde zrušil rozhodnutie Krajského súdu v Trnave a Okresného súdu v Piešťanoch napadnuté sťažnosťou,

2. aby Ústavný súd SR podľa § 56 ods. 3 písm. c/ zákona o Ústavnom súde zakázal porušovanie základného práva alebo slobody sťažovateľa,

3. podľa § 56 ods. 6 zákona o Ústavnom súde SR vrátil vec na ďalšie konanie a rozhodnutie.“

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom.

10. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

11. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť

uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

13. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti jeho petitom, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ (v tomto prípade zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom) špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Tvrdenie o porušení iných práv uvedeným v odôvodnení sťažnosti mimo petit návrhu ústavný súd považuje iba za súčasť argumentácie.

14. S prihliadnutím na uvedené ústavný súd považuje za predmet sťažnosti namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv zaručených v čl. 5 ods. 3 a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Tp 38/2015 a jeho uznesením z 18. decembra 2015 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tpo 83/2015 a jeho uznesením

z 22. decembra 2015, ku ktorému malo dôjsť v súvislosti s rozhodovaním o osobnej slobode sťažovateľa, ktorého výsledkom bolo rozšírenie dôvodov väzby. Pre úplnosť ústavný súd uvádza, že sťažovateľ síce v petite sťažnosti, zrejme nedopatrením pri písaní, nespresnil, ktorý odsek čl. 6 dohovoru považuje za porušený (za uvedením čl. 6 dohovoru napísal „ods.“, ale neuviedol ktorý), avšak vzhľadom na skutočnosť, že v texte odôvodnenia citoval ustanovenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd ustálil, že namieta porušenie práva zaručeného práve týmto ustanovením.

K namietanému porušeniu základných práv zaručených ústavou a práv zaručených dohovorom postupom a rozhodnutím okresného súdu

15. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

16. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (pozri. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03).

17. Napadnutým je uznesenie okresného súdu sp. zn. Tp 38/2015 z 18. decembra 2015, ako aj postup tohto súdu predchádzajúci jeho vydaniu. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ využil svoje právo podať proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd, ktorý v prípade zistenia zásahu

prvostupňového súdu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa (či už svojím rozhodnutím alebo postupom) bol zároveň povinný týmto právam alebo slobodám poskytnúť ochranu.

18. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozhodnutím krajského súdu

19. Ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, ako aj postup predchádzajúci ich vydaniu sa týkajú rozhodovania a rozhodnutia o osobnej slobode sťažovateľa, o jeho väzbe.

20. Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

21. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

22. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

23. Sťažovateľ tvrdí, že bolo porušené jeho právo „na rovnosť zbraní“, lebo jeho „obhajobe nebolo umožnené sa oboznámiť so zápisnicou z výsluchu, ktorá bola e-mailom zaslaná.... obhajcovi až 23. 12. 2015, teda až po rozhodnutí Krajského súdu...“. Rovnako namieta „zaujatost' súdu v konaní... porušením nestrannosti a rovnosti v konaní, keď bez výpovede obv. [REDAKOVANÉ] o dôvodoch jeho podania o ovplyvňovaní“ sťažovateľom „nevypočul pisateľa podania“. Napokon namieta, že okresný súd „zaslal spis v deň výsluchu teda dňa 18. 12. 2015 - piatok a Krajský súd... rozhodol už dňa 22. 12. 2015 a nemal doručení písomnú sťažnosť obvineného a rozhodol bez toho, aby sa oboznámil s obhajobou obvineného“.

24. Právo na kontradiktórne konanie a na rovnosť zbraní je pri rozhodovaní o väzbe, t. j. o osobnej slobode, súčasťou čl. 5 ods. 4 dohovoru, resp. čl. 17 ústavy. Článok 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy sa spravidla vzťahujú na konanie vo veci samej, teda v danej veci *ratione materiae* do obsahu týchto článkov dohovoru a ústavy namietané skutočnosti nespádajú (obdobne I. ÚS 239/04, I. ÚS 100/04, II. ÚS 465/2011 a pod.).

25. Ústavný súd rešpektuje prax ESLP, podľa ktorej osobnú slobodu chráni v zásade čl. 5 dohovoru (napr. rozsudok *De Wilde et al. v. Belgicko* z 18. 6. 1971, AČ. 12, § 65, § 67, § 71, § 72, § 73, § 75, § 76, § 77 atď.), resp. čl. 17 ústavy, pretože predstavujú prísnejšiu a špeciálnu úpravu dodržania zásad spravodlivého procesu u osoby pozbavenej osobnej slobody, než aký má na mysli čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ustanovenia čl. 5 dohovoru a čl. 17 ústavy zahŕňajú hmotné a tiež procesné atribúty práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení, a preto na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe sú aplikovateľné tieto špeciálne ustanovenia o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 6 ods. 1 dohovoru o práve na spravodlivé súdne konanie, ako aj ustanovenie čl. 47 ods. 2 ústavy a ustanovenie čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne napr. III. ÚS 155/09, III. ÚS 287/2010).

26. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti konštatoval, že sťažovateľ v súvislosti s rozhodovaním krajského súdu o väzbe namietal porušenie takých práv, ktoré na konanie a rozhodovanie o nej nie sú aplikovateľné,

a preto k ich porušeniu nemohlo dôjsť vzhľadom na nedostatok príčinnej súvislosti medzi sťažovateľom označenými právami a namietaným rozhodnutím krajského súdu. Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

K namietanému porušeniu práva zaručeného v čl. 5 ods. 3 dohovoru postupom a rozhodnutím krajského súdu

27. Namietaným uznesením sp. zn. 6 Tpo 83/2015 z 22. decembra 2015 krajský súd podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. Tp 38/2015 z 18. decembra 2015, ktorým okresný súd podľa § 79 ods. 2 Trestného poriadku na návrh okresnej prokuratúry rozšíril dôvody väzby sťažovateľa aj o dôvod uvedený v § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Dovtedy bol sťažovateľ vo väzbe z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

28. Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

29. Sťažovateľom v sťažnosti pred ústavným súdom uplatnená argumentácia je založená na jeho tvrdení o nesprávnom postupe všeobecných súdov (neumožnenie sťažovateľovi oboznámiť sa so zápisnicou o jeho výsluchu; porušenie neustrannosti a rovnosti v konaní neuskutočnením výsluchu pisateľa podania, na základe ktorého došlo k rozšíreniu dôvodov väzby; rozhodovanie na druhom stupni bez oboznámenia sa s písomným odôvodnením sťažnosti) vo vzťahu k procesným úkonom, ktoré v konečnom dôsledku viedli k rozhodnutiu o rozšírení väzby o dôvod uvedený v § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Sťažovateľ v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy žiadnym právne významným spôsobom nespochybnil dôvodnosť pozbavenia ho jeho osobnej slobody,

pokiaľ išlo o pokračovanie trvania väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

30. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva (pozri IV. ÚS 383/04), že ak existuje čo i len jeden zákonný dôvod väzby, väzba je zákonná a ústavná, ak takýto dôvod všeobecný súd aplikoval.

31. Vzhľadom na skutočnosť, že výčitky sťažovateľa na adresu všeobecných súdov smerovali výlučne iba k ich rozhodovaniu a rozhodnutiu o rozšírení dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, resp. s tým súvisiacimi úkonmi všeobecných súdov, a pritom sám sťažovateľ nijako nespochybnil opodstatnenosť jeho väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pre ktorý bol do väzby vzatý a z ktorého dôvodu jeho väzba naďalej pokračovala, ústavný súd považuje pozbavenie sťažovateľa jeho osobnej slobody za zákonné, čo vylučuje možnosť v danej veci prijať záver o porušení jeho práva zaručeného v čl. 5 ods. 3 dohovoru.

32. Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležito zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, III. ÚS 108/03).

33. Ústavný súd preto preskúmal obsah napadnutého rozhodnutia krajského súdu z hľadiska ústavných kritérií a dospel k názoru, že spolu so závermi okresného súdu rozhodoval o väzbe sťažovateľa na základe existencie skutkových zistení a konkrétnych skutočností postačujúcich pre záver, že sú dané dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku.

34. Krajský súd podľa ústavného súdu odôvodnil svoje uznesenie konkrétnymi dôvodmi, a nielen abstraktnými úvahami, čím nemohol porušiť podstatu označeného práva sťažovateľa podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru. Vyplýva to z odôvodnenia jeho uznesenia, v ktorom uviedol: *„v súčasnom štádiu trestného konania je stále daný dôvod väzby obvineného podľa § 71 odsek 1 písmeno c) Trestného poriadku a to vzhľadom na osobu obvineného [REDAKOVANÉ], ktorý sa opakovane dopúšťa trestnej činnosti rôzneho charakteru a to i v skúšobnej dobe predchádzajúceho (podmienečného odsúdenia) a z písomného podania obvineného [REDAKOVANÉ] zo dňa 23. 11. 2015 vyplynul i dôvod väzby podľa § 71 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku, pretože obvinený [REDAKOVANÉ] mal ovplyvňovať obvineného [REDAKOVANÉ] s tým, aby zmenil výpoveď v jeho prospech. V tejto časti sťažnostný súd poukazuje na zdôvodnenie rozhodnutia okresným súdom, v plnosti si ho osvojuje a v podrobnostiach na neho poukazuje.“*

35. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na časť odôvodnenia uznesenia okresného súdu sp. zn. Tp 38/2015 z 18. decembra 2015, v ktorej prvostupňový súd uviedol:

„Z písomného upovedomenia spoluobvineného [REDAKOVANÉ] je zrejmé, že obvinený [REDAKOVANÉ] ho ovplyvňuje s tým, aby zmenil výpoveď v jeho prospech. Obaja sa nachádzajú vo väzbe so zmierneným režimom a tu sú v kontakte, čo nepoprel ani obvinený [REDAKOVANÉ]. Z vyššie uvedeného vyplýva, že [REDAKOVANÉ] na obvineného vo výkone väzby [REDAKOVANÉ] pôsobí s úmyslom, aby zmenil obsah svojej výpovede. Ide jednoznačne o snahu obvineného [REDAKOVANÉ] ovplyvniť [REDAKOVANÉ] tak, aby vypovedal v rozpore so skutočnosťou a tým spôsobil nesprávne zistenie skutkového stavu a teda súd má za to, že došlo k naplneniu podstaty dôvodu väzby podľa ustanovenia § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku (dôvodná obava, že obvinený bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie).

Námietky obvineného [REDACTED] ohľadom intelektu a právneho vedomia [REDACTED], či príslub výhod pre [REDACTED] považuje súd za irelevantné a zo strany obvineného [REDACTED] za účelové.“

36. Ako z citovaných častí odôvodnení oboch napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov vyplýva, tieto sa pre rozhodnutie o osobnej slobode sťažovateľa rozhodnými právnymi a skutkovými otázkami zaoberali, pritom vo svojich rozhodnutiach jasne a zrozumiteľne uviedli, ktoré zistenia a okolnosti viedli k potrebe rozšírenia dôvodov väzby. Urobili tak spôsobom, ktorý sa nedá označiť ako vnútorne rozporný alebo odporujúci požiadavkám Trestného poriadku na odôvodnenie uznesení.

37. Ústavný súd po preskúmaní napadnutých uznesení dospel k záveru, že existenciu zákonných dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku všeobecne súdy riadne odôvodnili vychádzajúc z konkrétnych faktov, pričom ich právne závery neodporujú zásadám právnej a formálnej logiky a nevykazujú znaky zjavnej jednostrannosti, arbitrárnosti a svojvôle.

38. Námietka sťažovateľa, že neskorým doručením mu zápisnice z jeho výsluchu uskutočneného 18. decembra 2015 okresným súdom došlo k porušeniu jeho práva na rovnosť zbraní, sa za situácie, že sa tak sťažovateľ, ako aj jeho obhajca výsluchu priamo zúčastnili, javí skutočne neopodstatnená. Navyše, sťažovateľ žiadnu konkrétnu skutočnosť, ktorá by o takomto závere svedčila, t. j. porušení rovnosti zbraní, v sťažnosti neuviedol.

39. Pokiaľ sťažovateľ namieta nevypočutie pisateľa podania, na základe ktorého okresná prokuratúra požadovala rozšíriť dôvody jeho väzby, k tomu ústavný súd poznamenáva, že z hľadiska svojich právomocí zakotvených v ústave a zákone o ústavnom súde nemôže hodnotiť, ktoré dôkazy mal alebo musel všeobecný súd vykonať pre prijatie jeho konečného záveru vo veci. Ústavný súd môže iba preskúmať, či závery prijaté všeobecnými súdmi nie sú zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie

základného práva alebo slobody. V aktuálnej veci ústavný súd nezistil, že by išlo o takýto prípad (pozri body 32 – 37 tohto odôvodnenia).

40. Napokon sťažovateľ namieta, že krajský súd o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 18. decembra 2015 rozhodol bez toho, aby sa oboznámil s písomným odôvodnením jeho sťažnosti zhlásenej do zápisnice o svojom výsluchu.

41. Za splnenia určitých konkrétnych okolností (dosahujúcich potrebnú kvalitu v spojení s adekvátnou argumentáciou uvedenou v sťažnosti podanej podľa čl. 127 ods. 1 ústavy) môže takýto postup všeobecného súdu skutočne znamenať zásah do základných práv osoby pozbavenej osobnej slobody. Ústavný súd sa preto s obsahom písomného odôvodnenia sťažnosti proti prvostupňovému rozhodnutiu oboznámil a konštatuje, že podstata námietok uvedených v tomto písomnom odôvodnení sťažnosti (z 18. decembra 2015) sa rovnako ako námietky uvedené sťažovateľom priamo do zápisnice pri svojom výsluchu, ako aj vo vyjadrení jeho obhajcu urobeného pred okresným súdom v rámci záverečného návrhu po výsluchu sťažovateľa týkala výlučne uvalenia väzby z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Za takejto situácie ústavnému súdu neostáva nič iné, iba poukázať na body 29 – 31 tohto odôvodnenia.

42. Vzhľadom na uvedené ústavný súd uzatvára, že podľa jeho názoru konajúci súd (krajský súd) postupoval v tomto prípade pri rozhodovaní o väzbe sťažovateľa ústavne akceptovateľným spôsobom, t. j. bez právne významnejšieho rozporu s ústavnoprocenými princípmi. Jeho rozhodnutie vychádza z konkrétnych faktov, je logické, legitímne a nevykazuje znaky arbitrárnosti, je odôvodnené, a nie je v reálnej spojitosti s tvrdeným porušením čl. 5 ods. 3 dohovoru.

43. Tieto zistenia ústavného súdu viedli k záveru o potrebe odmietnutia sťažnosti sťažovateľa v tejto časti (namietaného porušenia práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru namietaným postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tpo 83/2015 a jeho uznesením z 22. decembra 2015) podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenej.

44. Pretože sťažnosť bola ako celok odmietnutá, neprichádzalo do úvahy zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite sťažnosti, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením sťažnosti v časti požadovaného vyslovenia porušenia základných práv alebo slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2016